

PAPĀ•R NIĀĀ•M NENAHRADĀ•Ā

NedĀ•le, 14 Ā™Ā-jen 2018

AĀŷ si kdo chce co chce Ā™Ā-kĀĭ, jsou vĀ•ci, kterĀ© prostĀ• nejde nahradit. TĀ™eba papĀ•r. Jsou chvĀ•le, kdy si prostĀ• ned pĀ™edstavit, Ā•e by vĀ•ni papĀ•ru, jeho tichĀ½ Ājelest a jeho sametovĀ½ povrch mĀ•l nahradit nĀ•jakĀ½ kus plastu. A nemluvĀ•m tĀ•m o chvĀ•li, kdy Ā•lovĀ•k sedĀ• na zĀ•chodĀ•.

Ale i kdyĀ¼ se oprostĀ•me od tĀ•chhle pĀ™Ā-zemnostĀ•, pĀ™ijde mi kontakt s papĀ•rem jako nĀ•co aĀ¼ intimnĀ•ho. Je v tom jakĀ½si atavismus, zvlĀ•Ā• dneš, kdy jsme si po staletĀ•ch kontaktu s papĀ•rem zvykli hladit spĀ•Āĭ svĀ•tĀ•cĀ• kus Ā•ernĀ©ho plastu.

Fascinuje mĀ• vĀ•domĀ•, Ā•e bĀ™Ā-Āĭky prstĀ• ohmatĀ•vĀĭm nĀ•co, co bylo kdysi stromem, kterĀ½ pĀ™ed desĀ•tkami let zasadil nĀ•kdo, kdo uĀ¼ dĀĭvno neĀ¼ije. MoĀ¼nĀĭ ten strom celĀ© generace shlĀ•Ā¼el dolĀ• do Ā•dolĀ• a ve svĀ© korunĀ• hostil ptĀĭky a veverky. JemnĀ© ĀjustĀ•nĀ• papĀ•ru mi vzdĀĭlenĀ• pĀ™ipomĀ•nĀĭ ĀjumĀ•nĀ• vĀ•tru ve vĀ•tvĀ•ch onoho velikĀĭna, kterĀ½ pĀ™etrval tolik jar a podzimĀ•, tolik suchĀ½ch let a bezohlednĀ½ch vichĀ™ic. Nikdy se dost nenabaĀ¼Ā•m vĀ•nĀ• papĀ•ru, zejmĀ©na takovĀ©ho, co proĀjel lidskĀ½ma rukama, kterĀ© do nĀ•j otiskly dalĀĭĀ• vrstvy pĀ™Ā-bĀ•hĀ•.

ZkrĀĭtka: ne Ā•e bych byl odpĀ•rcem technickĀ©ho pokroku, ale jednoznaĀ•nĀ• stojĀ•m na stranĀ• tĀ•ch, kteĀ™Ā• tvrdĀ•, Ā•e papĀ•r mĀĭ poĀ™Āĭd nĀ•co do sebe. NedokĀĭĀ¼u si pĀ™edstavit VĀĭnoce nebo narozeniny bez toho nenĀĭpadnĀ©ho balĀ•Ā•ku. Je to aĀ¼ slavnostnĀ• pocit, kdyĀ¼ ho rozbalĀ•m a prohlĀ•Ā¼Ā•m si obĀĭlku. SnaĀ¼Ā•m se uhodnout, co mĀ• Ā•ekĀĭ uvnitĀ™. Pak obĀĭlku otevĀ™u a v nĀ• je koneĀ•nĀ• naleznou: bankovky! KrĀĭsnĀ©, barevnĀ©, voĀ•avĀ©, ĀjustivĀ© papĀ•rovĀ© bankovky. Kdepak, ten pocit se s plastovou kreditkou vĀ•bec nedĀĭ srovnat!

PĀ™ivonĀ•m k bankovkĀĭm, tĀ© Ā•irĀ© papĀ•rovĀ© radosti, a tĀ•Āĭm se, co si za nĀ• koupĀ•m. Za ty, co jsem dostal pod stromeĀ•ek, bych si mohl koupit tĀ™eba nĀ•jakou Āĭikovnou elektronickou Ā•teĀ•ku knih. JAN FLAĀ KA